

การใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

USING EXPERIENTIAL LANGUAGE LEARNING
TO DEVELOP ENGLISH LISTENING–SPEAKING ABILITIES
AND SELF–CONFIDENCE
AMONG PRATHOM SUKSA 3 STUDENTS

สิรินาถ ศรีอนันต์¹ และ นิธิดา อติภัทรนันท์²

Sirinard Srianun¹ and Nitida Adipattaranan²

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 239 ถนนห้วยแก้ว ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200^{1,2}

Chiang Mai University, 239 Huay Kaew Road, Muang District, Chiang Mai, 50200^{1,2}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์และเพื่อศึกษาความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนปรินสร้อยแยลส์วิทยาลัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ จำนวน 6 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ หลังจบการสอนในแต่ละแผน และแบบวัดความมั่นใจในตนเองก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละ พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดหลังการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ และนักเรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์

คำสำคัญ : การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์, ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ, ความมั่นใจในตนเอง

¹ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ แขนงวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ แขนงวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The purposes of this research were to study English listening–speaking abilities of students after using experiential language learning and to study self–confidence of the students before and after using experiential language learning. The target group of this study was 20 Prathom Suksa 3 students of The Prince Royal’s College during the second semester of the academic year 2015. The research instruments consisted of 6 experiential language learning lesson plans; each of them took 4 hours, an English listening–speaking abilities test and a self–confidence questionnaire. The statistics used in data analysis included mean, standard deviation and percentage. Research findings found that the students’ English listening and speaking abilities passed the pre–set criteria after learning through experiential language learning. The students’ self–confidence increased after using experiential language learning.

KEYWORDS : Experiential Language Learning, English Listening–Speaking Abilities, Self–confidence

บทนำ

ในยุคปัจจุบันคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในประเทศไทยเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย เนื่องจากการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มตัว ซึ่งเป็นที่ทราบกันว่าภาษาอังกฤษคือภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสาร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาการฟัง พูดภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อการทำงานร่วมกับประเทศต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่นกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือ ภาษาอังกฤษ” (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

สถาบันการศึกษาจึงให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง

พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้น เพราะผู้เรียนเป็นทรัพยากรบุคคลสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต ดังนั้นการวางรากฐานที่ดีให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษย่อมง่ายต่อการขับเคลื่อนประเทศในด้านต่าง ๆ ในอนาคต อีกทั้งการส่งเสริมการฟัง พูด ภาษาอังกฤษในผู้เรียนมีประสิทธิภาพยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตนเองในการเรียน การทำงานร่วมกับผู้อื่น

ประเทศไทยโดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งภาษาอังกฤษ ถูกกำหนดให้เป็นภาษาที่ต้องเรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเพราะถือว่ามีความจำเป็นต่อการสื่อสารในยุคปัจจุบันและยังเป็นบันไดต่อยอด

การพัฒนาการศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพต่อตัวผู้เรียน และยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในเรื่องของเจตคติทางด้านความหลากหลายทางวัฒนธรรม การเข้าใจตนเองและผู้อื่น จะเห็นได้ว่าการมีพื้นฐานภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนในทุกด้าน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการปกครอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ดังนั้นการพัฒนาภาษาอังกฤษในผู้เรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด จึงต้องดำเนินการตามพัฒนาการตามหลักสูตร ในช่วงชั้นการศึกษาโดยโครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency – Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ และเมื่อกล่าวถึงบันไดขั้นแรกของการพัฒนา ช่วงชั้น ป. 1-3 จึงเป็นช่วงชั้นที่สำคัญมาก เพราะผู้เรียนอยู่ในระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) เป็นช่วงชั้นที่สำคัญในการพัฒนา เพราะพื้นฐานที่ดีย่อมง่ายต่อการนำไปสู่การพัฒนาที่เกิดประสิทธิภาพ ตามเป้าหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 1 มุ่งพัฒนาในเรื่องของทักษะทางด้านการฟัง พูด ดังที่ทราบว่ายุทธศาสตร์ของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษาเหมือนกัน คือเริ่มจากการฟังและนำไปสู่การพูด จากนั้นจึงพัฒนาไปสู่ทักษะด้านอื่น ๆ ตามลำดับสอดคล้องกับ Schlosser (1991) กล่าวว่า มนุษย์จะเรียนรู้จากการได้ยินเสียงเป็นอันดับแรก

การฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัวจะนำไปสู่การพูด เพราะการพูดเป็นทักษะที่เกิดจากการฝึกฝน ซึ่งมาจากการได้ยิน เมื่อได้ยินเสียงพูดของคนอื่น ก็จะเลียนเสียงนั้นเป็นคำพูดออกมา จะเห็นได้ว่าการฟังและการพูดมีความสัมพันธ์กัน เช่นการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ย่อมจะสามารถพูดได้ ดังเช่น Byrne (1976) ให้ความหมายของการฟัง พูด ภาษาอังกฤษว่า เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นสองทางคือระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ตั้งแต่สองคนขึ้นไปซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง โดยใช้ทักษะการส่งสาร (Productive skill) และทักษะการรับสาร (Receptive skill) ในการสร้างความเข้าใจ โดยผู้พูดจะต้องใช้ภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ และผู้ฟังก็สามารถตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้

สำหรับรูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้พัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษนั้น ทฤษฎีและรูปแบบการพัฒนาควรที่จะสอดคล้องกับสังคมในยุคปัจจุบันซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ที่หลากหลายขึ้น ลักษณะของผู้เรียนเองก็เปลี่ยนไปตามยุคสมัยเช่นกัน การเรียนรู้ไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่แต่เพียงในตำราและห้องเรียนเท่านั้น แต่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์และสิ่งนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง

การเรียนรู้ในปัจจุบันจึงมีลักษณะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การคิดค้นวิธีการเรียนการสอนจึงมีการพัฒนามากขึ้น เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพทางการเรียนไปพร้อมกับความสามารถในการนำเอาความรู้ไปใช้ใน

ชีวิตประจำวัน ดังนั้นวิธีการสอนสมัยใหม่จึงเน้นการเรียนรู้ที่สนุก ผู้เรียนได้ลงมือกระทำ มีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนการเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเรียน อยากคิด และอยากลงมือทำด้วยตนเอง และก่อให้เกิดเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ กล่าวได้ว่าประสบการณ์นั้นถือเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาความคิดและคุณค่าในด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่น่าสนใจทฤษฎีหนึ่ง นั่นคือ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb (1984)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb ต่อยอดพัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ ด้วยการลงมือทำของ John Dewey คือ การนำความรู้จากประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาบูรณาการเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้น โดยดำเนินการสร้างความรู้ ทักษะ และเจตคติจากวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นประสบการณ์เชิงรูปธรรม (Concrete Experience) เป็นขั้นตอนแรกที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าไปมีส่วนร่วมและรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ โดยตรง ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากสื่อของจริง ได้เรียนรู้จากประสบการณ์เสมือนจริง ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนได้ถูกดึงออกมาจากการตอบคำถามก่อนเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการความคิดและสามารถผสมผสานระหว่างประสบการณ์เดิมของตนและประสบการณ์ใหม่ในบทเรียน จนเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น

2. ขั้นการสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective Observation) เป็นลักษณะการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตอย่างพินิจพิเคราะห์

พิจารณาไตร่ตรองอย่างละเอียด ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้นำเอาประสบการณ์ความรู้ที่ได้รับจากขั้นแรก มาไตร่ตรอง พิจารณา และสะท้อนคิด โดยผ่านการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับครูและเพื่อนในชั้นเรียน รวมไปถึงการได้ทำแบบฝึกหัดหรือใบงาน

3. ขั้นสรุปเป็นหลักการนามธรรม (Abstract Conceptualization) เป็นขั้นการเรียนรู้ที่ใช้หลักเหตุผล ใช้ความคิดเพื่อการสรุปความ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะนำความรู้ที่ได้จากการสังเกตและไตร่ตรอง มาสรุปเป็นความคิดรวบยอด เช่น ผู้เรียนจะใช้ความคิดสร้างบทสนทนาอย่างง่ายในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดขึ้น โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานโครงสร้างทางภาษาที่กำหนดให้โดยครูผู้สอน

4. ขั้นการทดลองปฏิบัติ (Active Experimentation) เป็นขั้นวางแผนเพื่อทดลองปฏิบัติ ลงมือทำจริง ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้นำเอาบทสนทนาที่เขียนขึ้น ไปใช้ในการสนทนาในสถานการณ์จริงโดยสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาด้วยความมั่นใจ

การจัดสภาพการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังกล่าวเป็นการเสริมสร้างและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เป็นการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงจากการเผชิญสถานการณ์และการแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำ ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในตนเองจะได้ใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทำให้เกิดเป็นประสบการณ์ เกิดทักษะการแก้ปัญหาจากการสืบค้น ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ได้สร้างสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น และได้เข้าใจความเป็นเหตุเป็นผลของสิ่งที่เกิดขึ้น และเมื่อนำทฤษฎี

ดังกล่าวมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ จึงสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ (Experiential Language Learning) หมายถึง การเรียนรู้ที่มากกว่าการใช้ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติแต่ยังหมายถึงการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอนอย่างเป็นขั้นตอนซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ตลอดชีวิต

รูปแบบการเรียนรู้แบบประสบการณ์เป็นรูปแบบที่น่าสนใจ เพราะให้ความสำคัญครอบคลุมกับผู้เรียนในแบบต่าง ๆ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถทางด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับประถม ซึ่งเป็นช่วงชั้นสำคัญในการปูพื้นฐานทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ การเรียนรู้แบบประสบการณ์จึงถูกนำไปสู่การประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาอังกฤษ

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb มีผู้ให้ความสนใจนำทฤษฎีไปใช้ในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน รวมไปถึงในด้านการศึกษาที่พบว่ามีงานวิจัยสนับสนุนทฤษฎีของ Kolb ในหลายสาขาวิชา ดังเช่นงานวิจัยของอำไพ ใจแก้ว (2548) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง พูด และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์ จำนวน 24 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ของทักษะการฟัง การพูด และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb ที่ให้ความสำคัญกับความแตกต่างของผู้เรียน Hickcox (1991) ทำวิจัยเกี่ยวกับการทบทวนเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ของ Kolb โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนแหล่งเรียนรู้เชิงประวัติศาสตร์ และเพื่อทดสอบผลของการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ของ Kolb ผลปรากฏว่าทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb ได้ตอบโจทย์ให้กับนักการศึกษาในการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับศักยภาพผู้เรียน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างชาตินั้น มีงานวิจัยที่สนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษ โดยเสาวภา วิชาดี (2553) กล่าวถึงทฤษฎีวงจรการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb ว่ามีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนและเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนที่จะได้ทราบถึงการจัดสภาพแวดล้อมและรูปแบบในการเรียนอย่างไรให้สอดคล้องกับผู้เรียนได้ และจากประโยชน์ของรูปแบบการสอน การเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb นั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและมีความมั่นใจในการเรียนภาษาเพื่อพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นถึงประโยชน์ของงานวิจัยที่สนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Kolb รวมทั้ง

ยังใช้ในการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ ในผู้เรียนหลายระดับตั้งแต่ผู้เรียนระดับประถมจนถึงผู้เรียนระดับสูงขึ้น ทำให้ผู้วิจัยเกิดความคิดว่าการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์จึงน่าจะสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษในผู้เรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นได้และเมื่อผู้เรียนมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นแล้ว ความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนย่อมมีมากขึ้น สอดคล้องกับ Maslow (1954) ที่ว่าเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการนำเอากระบวนการเรียนรู้ที่ได้รับมาสร้างองค์ความรู้ใหม่และมีการพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีกว่าเดิม ย่อมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองในการทำสิ่งต่าง ๆ

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่ดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะในทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และจากการสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียน ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนกลัวว่าตนเองสื่อสารไม่ถูกต้อง จึงทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง ทั้งนี้ปัญหาที่เกิดขึ้น เนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนขาดเทคนิคที่จูงใจทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจในการเรียน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ต่ำ เป็นผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีความเข้าใจในบทเรียนมากพอ จากประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ของ Kolb ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการฟัง พูด ภาษา

อังกฤษ และความมั่นใจในตนเอง ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพราะเห็นว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่น่าสนใจ น่าจะทำให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยผู้เรียนให้เกิดความมั่นใจในตนเองและพัฒนาทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นได้

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์

สมมติฐานการวิจัย

หลังการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ13101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน โดยเนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนนั้น อ้างอิงตามสาระและ

มาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ (อ 13101) โดยเนื้อหาตามแผนการเรียนรู้ทั้ง 6 บท ได้แก่ My home, At school, Clothes, What time is it, Activities, and Places โดยอ้างอิงเนื้อหาจากหนังสือ Let's go book 4th Edition, Oxford University Press 2001

การวิจัยในครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 6 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง โดยแผนการเรียนรู้ทั้ง 6 แผนผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการจัดทำแผนการเรียนรู้ที่สร้างเสริมประสบการณ์ทางภาษาชาวไทย จำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติ 1 ท่าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และแบบวัดความมั่นใจในตนเอง โดยแบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ใช้เกณฑ์ซึ่งปรับจาก Thompson (2010) ซึ่งพิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ ความสามารถในการสื่อสารและรับสาร ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร สำเนียง และความถูกต้องของการใช้ภาษา และแบบประเมินความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษนี้จะถูกใช้ประเมินในระหว่างการสนทนาที่ถูกบันทึกไว้

แบบวัดความมั่นใจในตนเอง คือ แบบวัดความมั่นใจในตนเองต่อการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณ

ค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งเป็นแบบวัดที่ปรับจาก สมหวัง คันธรส (2529) เป็นการถามเกี่ยวกับการไม่ประหม่า การไม่วิตกกังวล การมีความพยายามในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ การพึ่งพาตนเอง ซึ่งแสดงออกถึงความมั่นใจในตนเองต่อการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนทำเครื่องหมายถูกในช่องว่างตามระดับคะแนนที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน โดยมีข้อคำถาม จำนวน 17 ข้อ จากนั้นจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน แกะไขและตรวจสอบโดยหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ และเนื้อหา (IOC: Index of item objective congruence)

การวิจัยจะเริ่มจากการวัดความมั่นใจในตนเองก่อนการเรียนตามแผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ จากนั้นจึงดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ จำนวน 6 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง โดยแต่ละชั่วโมงใช้เวลา 50 นาที ผู้วิจัยทำการบันทึกการสนทนาของผู้เรียนแต่ละคู่ในชั่วโมงที่ 4 ของแต่ละแผน และดำเนินการให้คะแนนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล โดยมีชาวต่างชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้ช่วยพิจารณาไปด้วย โดยผู้วิจัยดำเนินการดังกล่าวจนครบแผนการเรียนรู้จำนวน 6 แผน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง หลังการสอนครบ 6 แผน ผู้เรียนจะทำแบบวัดความมั่นใจในตนเอง หลังการเรียนตามแผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์โดยใช้แบบวัดชุดเดียวกันกับแบบวัดความมั่นใจก่อนการเรียน จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการฟัง พูด ภาษา

อังกฤษและแบบวัดความมั่นใจในตนเองมาหาค่าทางสถิติและวิเคราะห์เพื่อแปลผลดังนี้

ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ นำคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษที่ได้จากแต่ละแผนมาวิเคราะห์ โดยการหาค่าร้อยละ โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลโรงเรียนปริณิสร์รอยแยลส์วิทยาลัย ซึ่งยึดเกณฑ์ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2554) เพื่อระดับคุณภาพดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
80-100	ดีเยี่ยม
70-79	ดี
60-69	พอใช้
50-59	ผ่าน
0-49	ไม่ผ่าน

สำหรับเกณฑ์ผ่านของการประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษคือ ร้อยละ 60

แบบวัดความมั่นใจในตนเอง นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเทียบกับเกณฑ์เพื่อระดับความเชื่อมั่น ดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อมั่น
3.50 – 4.00	สูงมาก
2.50 – 3.49	สูง
1.50 – 2.49	ปานกลาง
1.00 – 1.49	ต่ำ

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ (จากการประเมิน 6 ครั้ง) ค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 84.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ และอยู่ในระดับคุณภาพดีเยี่ยม และเมื่อพิจารณาค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษแต่ละครั้ง พบว่า ค่าร้อยละความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์สูงขึ้น และอยู่ในระดับคุณภาพที่ดีขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองก่อนและหลังเรียนโดยการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ ซึ่งเป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น การฟัง พูด ภาษาอังกฤษของตนเอง การทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้แก่ การไม่ประหม่า การไม่วิตกกังวล การมีความพยายามในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ การพึ่งพาตนเอง ซึ่งแสดงออกถึงความมั่นใจในตนเองต่อการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ยคะแนนความมั่นใจในตนเองของนักเรียนก่อนการเรียนภาษาแบบประสบการณ์เท่ากับ 1.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.63 และหลังการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 แสดงให้เห็นว่าความมั่นใจในตนเองของนักเรียนสูงมาก

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสรุปได้ว่า หลังจากการใช้แผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ จำนวน 6 แผน ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นตามลำดับ และจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 84.50 มีระดับคุณภาพเมื่อเทียบกับเกณฑ์วิชาการ อยู่ในระดับดีเยี่ยมและจากการทดสอบความมั่นใจในตนเองจากการทำแบบวัดความมั่นใจในตนเองก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ พบว่า ค่าเฉลี่ยแบบวัดความมั่นใจก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 1.94 อยู่ในระดับความมั่นใจในตนเองต่ำ และค่าเฉลี่ยแบบวัดความมั่นใจหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 3.63 อยู่ในระดับความมั่นใจในตนเองสูงมาก สรุปได้ว่าหลังการเรียนรู้ด้วยแผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนสูงขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาผู้วิจัยมีประเด็นการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะผู้เรียนได้เรียนตามขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ คือในขั้นแรกได้รับความรู้ที่เป็นรูปธรรม ได้เรียนรู้จากสื่อที่สัมผัสได้ทั้ง รูป รส กลิ่น เสียง ได้พูดได้ตอบในสถานการณ์จริง แล้วผู้เรียนจึงเข้าสู่ขั้นการสังเกตและไตร่ตรอง ผู้เรียนได้คิด พิจารณาความรู้ที่ได้รับด้วย

ตนเอง จากการทำแบบฝึกหัดหรือใบงาน เพื่อสะท้อนคิดในสิ่งที่ได้รับรู้มาจากขั้นแรก ผู้เรียนเกิดความสงสัยเมื่อได้ลงมือคิดด้วยตนเอง หลังจากนั้นมีการทบทวนความรู้และเชื่อมโยงไปสู่ขั้นสรุปเป็นหลักการนามธรรม ในขั้นนี้ผู้เรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนองค์ความรู้กับเพื่อน ๆ และช่วยกันสรุปองค์ความรู้ที่ต่างคนต่างรับรู้มา ผ่านการวางแผนการทำงานร่วมกัน เช่น การระดมความคิด การทำแผนผังความคิด เป็นต้น จากนั้นผู้เรียนได้เข้าสู่ขั้นทดลองปฏิบัติจริง ซึ่งผู้เรียนมีความพร้อมในการสื่อสารเห็นได้จากความคล่องแคล่วและความมั่นใจในตนเองที่เพิ่มมากขึ้น และยังมีความคิดสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่นอีกด้วย ซึ่งผลการค้นพบนั้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ Kolb (1984 อ้างถึงใน เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2547) ว่าการเรียนรู้ของผู้เรียนในสิ่งใหม่ ๆ นั้น จะเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการที่ดำเนินกันไปเป็นวงจร ซึ่งแต่ละขั้นตอนนั้นก็มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องในการส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2551) ที่ว่าการที่ผู้สอนจัดสถานการณ์ของการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหว ใช้ความคิด ย้ำความรู้สึกและฝึกสัมผัสพันธะจะช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทหรือมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว (Active Participation) รอบด้านคือ ด้านกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม อันจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีตาม

2. นักเรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษดีขึ้นตามไปด้วย ผู้วิจัย

สังเกตจากพฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างดำเนินการใช้แผนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ เห็นว่าผู้เรียนมีรอยยิ้ม เสียงหัวเราะในการเรียน และการทำงานร่วมกัน ซึ่งแสดงถึงความสุข อีกทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีมากขึ้นระหว่างผู้วิจัยกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสรุปว่าการเรียนด้วยความสุขและสนุกเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการพัฒนาการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ได้ดีซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของครูผู้สอนที่จะวางแผนบทเรียนอย่างไรให้ผู้เรียนตั้งตาคอยว่าจะได้เรียนอะไร ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ของ Kolb ที่กล่าวว่าบรรยากาศและลักษณะกิจกรรมในการเรียนการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สนุกสนานและเป็นรูปธรรมจากการเรียนรู้ได้คิดได้ลงมือปฏิบัติ ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้เรียนรู้ ผักผ่อนในสถานการณ์ที่ตัวเองชอบและถนัด ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขและเกิดประสิทธิผลในการเรียน นอกจากนี้จากกล่าวได้ว่าผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนด้วยขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์และความพึงพอใจนี้เองมีส่วนช่วยให้ทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้น สอดคล้องกับอรรถบุญช่วย (2544) และศุภสิริ โสมาเกต (2544) ที่ว่าความพึงพอใจในการเรียน คือความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

4. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการฟัง พูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้ตามขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ในสถานการณ์จริง คิดไตร่ตรองพิจารณาสรุปผลและทดลองทำจนเกิดเป็นประสบการณ์ใหม่ขึ้น ด้วยขั้นตอนการเรียนรู้ที่มีความต่อเนื่องทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ผลสัมฤทธิ์จึงดีขึ้น ประกอบกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น และการดูแลให้ความช่วยเหลือจากผู้วิจัย ทำให้ผู้เรียนมีความคล่องในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองในด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษตามมา สอดคล้องกับ Erikson (1975) ได้กล่าวถึงการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กที่ควรตระหนักว่า ถ้าเด็กมีโอกาสทำสิ่งต่าง ๆ และได้รับการยอมรับ ให้อิสระแก่เด็กในการเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ผู้ใหญ่ให้โอกาสเด็กในการซักถามปัญหา เปิดโอกาสให้เด็กทดลองทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง ย่อมเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็กได้ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. การให้ นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่นด้วยการระดมสมองหรือการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อสร้างบทสนทนาหรือชิ้นงาน ครูผู้สอนควรอธิบายลักษณะการทำงานร่วมกันให้ชัดเจนมากขึ้น ด้วยการยกตัวอย่างสถานการณ์ในการทำงานร่วมกัน เพื่อที่การแลกเปลี่ยนการเรียนรู้จะเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น รวมไปถึงการสร้างแรง

สนใจในการทำงานร่วมกัน เพราะในเด็กเล็ก บางกลุ่มยังไม่เข้าใจการทำงานร่วมกับผู้อื่น จึงไม่รู้ว่าตนเองต้องทำอะไร ทำให้ในบางครั้ง อาจเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนได้

2. เวลาในการสอนบางคาบเรียนไม่พอติดกับเนื้อหา ในบางครั้งมีการทำกิจกรรม ในแต่ละขั้นตอนมากเกินไปทำให้เกิดความเร่งรีบในการเรียนการสอน ดังนั้นครูผู้สอนควร จะวางแผนกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ใน แต่ละขั้นให้เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยใน ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเบื้องต้นในการวิเคราะห์ ข้อมูล เนื่องจากจำนวนกลุ่มเป้าหมายในการ

ดำเนินการเก็บข้อมูลนั้น มีเพียง 20 คน อันเป็น ผลมาจากข้อจำกัดทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งในการทำวิจัยในครั้งต่อไปนั้นหากต้องการให้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติมีความน่าเชื่อ ถือสูงขึ้น ผู้วิจัยควรเพิ่มจำนวนกลุ่มเป้าหมาย ให้มากขึ้น

2. วิธีการสอนภาษาแบบประสบการณ์ โดยอิงขั้นตอนการสอนของ Kolb น่าจะสามารถ ใช้ได้ดีในเนื้อหาทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ ทำผู้เรียนสามารถนำเอาประสบการณ์เดิมของตน และประสบการณ์ใหม่ที่ได้จากการเรียนรู้ นำไปสร้างแนวคิดและประยุกต์ใช้ได้หลากหลาย มากยิ่งขึ้นและยังเป็นการบูรณาการการเรียน การสอนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเข้ากับวิชา อื่น ๆ ได้อีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- เกตุสุดา รัชฎาวิชิตกุล. (2547). *การพัฒนาการเรียนการสอนที่สนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ภาษา อังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. (วิทยานิพนธ์ปริญญา ดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- ทิตินา แหมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- ศุภสิริ โสมาเกต. (2544). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษา อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยโครงการกับการเรียนรู้ ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- สมเกียรติ ช่ออนิมล. (2554). *เคล็ดลับออนไลน์. สืบค้น 2 กรกฎาคม 2559,* จาก <https://blog.eduzones.com/wigi/81880>.

- สมหวัง คันธรส. (2529). *ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพการประเมินค่าทางภาษาแบบต่างๆตาม ทฤษฎี โครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ความเชื่อมั่นในตนเองและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารจิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *หลักสูตรฝึกอบรมเทคนิคการประเมินเพื่อ พัฒนาการเรียนรู้: การตั้งคำถามและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งเสริมการเรียนรู้*.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2554). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- เสาวภา วิชาติ. (2553). *รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในมุมมองของทฤษฎีการเรียนรู้แบบ ประสบการณ์*. Executive Journal 175–179. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สืบค้น 25 มิถุนายน 2559, จาก http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/jan_mar_11/pdf/aw24.pdf.
- อรทัย บุญช่วย. (2544). *ความพึงพอใจในการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง*. รายงานวิจัยภาควิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อำไพ ใจแก้ว. (2548). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิจัยชั้นเรียน. โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 83 (บ้านห้วยโจด) อำเภอดอนนาคร จังหวัดสระแก้ว. ม.ป.ท.
- Byrne, D. (1976). *Teaching oral english* (Vol. 1986). London: Longman.
- Erikson, E.H. (1975). *Childhood and Society*. New York: Morton.
- Hickcox, L. K. (1991). *An historical review of Kolb's formulation of experiential learning theory* (Doctoral dissertation, ProQuest Information & Learning).
- Kolb, D. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning process*. City: Prentice Hall.
- Kolb, D. A., Rubin, I. M., & Osland, J. (1991). Individual and organizational learning. *topic introduction, Organizational Behaviour: an experiential approach*, New Jersey, Prentice–Hall, 58–60.
- Maslow, A. H.(1954). *Motivation and Personality*.(Under the editorship of Gardner Murphy.). Harper & Bros..
- Schlosser, K.G. & Phillips, V.L. (1991). *Beginning in Whole Language*.America: Scholastic.
- Thompson. (2010). *Student Oral Proficiency Rating*. Adapted from the Student Oral Language Observation Matrix (SOLOM). United School District, California.